RÅDETS FORORDNING (EØF) Nr. 110/76

af 19. januar 1976

om fastsættelse af almindelige regler for ydelse af eksportrestitutioner for fiskerivarer og kriterierne for fastsættelse af disse størrelse

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 100/76 af 19. januar 1976 om den fælles markedsordning for fiskerivarer [1], særlig artikel 23, stk. 3,

under henvisning til forslag fra Kommissionen, og

ud fra følgende betragtninger:

I henhold til artikel 23, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 100/76 kan der fastsættes en eksportrestitution i det omfang, det er nødvendigt for at muliggøre en i økonomisk henseende vigtig udførsel af de i artikel 1, stk. 2, i samme forordning nævnte varer;

eksportrestitutionerne for de varer, der er omfattet af den fælles markedsordning for fiskerivarer, fastsættes efter bestemte kriterier, der gør det muligt — under iagttagelse af den fælles markedsordnings almindelige mål — at dække forskellen mellem priserne på disse varer i Fællesskabet og verdensmarkedspriserne; med henblik herpå skal der for disse varers vedkommende tages hensyn dels til forsyningssituationen og priserne i Fællesskabet, dels til prissituationen på verdensmarkedet; desuden skal der drages omsorg for, at der ved beregningen af restitutionen for fiskerivarer kan tages hensyn til eventuelle nye koefficienter;

iagttagelsen af prisudviklingen gør det nødvendigt at fastsætte disse priser efter almindelige regler; med henblik herpå bør der, for så vidt angår verdensmarkedspriserne, tages hensyn til priserne på tredjelandenes markeder og i bestemmelseslandene samt de i tredjelandene konstaterede producentpriser og priserne franco Fællesskabets grænse; for priserne i Fællesskabet bør dels priserne på Fællesskabets repræsentative markeder, dels eksportpriserne, lægges til grund;

i betragtning af de særlige importbetingelser i nogle bestemmelseslande er det nødvendigt at fastsætte en differentiering af restitutionsbeløbet alt efter bestemmelsesområdet;

fangster, der er gjort af fiskere i Fællesskabet, er af fællesskabsoprindelse, selv om de landes i havne, der ligger uden for Fællesskabets toldområde; af kontrolgrunde bør ydelse af restitutioner dog begrænses til varer, der landes i havne inden for det fællesskabstoldområde, der er defineret i forordning (EØF) nr. 1496/68 [2], ændret ved tiltrædelsesakten [3];

for at garantere Fællesskabets eksportører en vis stabilitet med hensyn til restitutionsbeløbets størrelse samt sikkerhed med hensyn til fortegnelsen over varer, der kommer i betragtning for restitutioner, bør det bestemmes, at fortegnelsen over disse varer samt beløbene kan gælde for et forholdsvis langt tidsrum, fastlagt i overensstemmelse med handelssædvane;

for at forhindre konkurrencefordrejninger mellem de handlende i Fællesskabet må de administrative bestemmelser, der gælder for dem, være de samme i hele Fællesskabet, og ydelse af restitution for de omhandlede varer, der indføres fra tredjelande og genudføres til tredjelande, vil ikke være berettiget —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Denne forordning fastlægger de almindelige regler for fastsættelsen og ydelsen af eksportrestitutioner for de i artikel 1, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 100/76 nævnte varer.

[1] Se side 1 i denne Tidende.

[2] EFT nr. L 238 af 28. 9. 1968, s. 1.

[3] EFT nr. L 73 af 27. 3. 1972, s. 14.

Artikel 2

Restitutionerne fastsættes under hensyntagen til følgende faktorer:

a) Situationen og den sandsynlige udvikling med hensyn til

— priserne på fiskerivarer og de mængder, der er til rådighed på Fællesskabets marked,

— priserne på fiskerivarer på verdensmarkedet;

b) målene for den fælles markedsordning for fiskerivarer, der tilsigter at sikre disse markeder en stabil og naturlig udvikling i priser og vareomsætning;

c) mindsteomkostningerne ved afsætning og transport fra Fællesskabets markeder til Fællesskabets havne eller andre eksportsteder samt omkostningerne ved transporten til bestemmelseslandene;

d) den påtænkte eksports økonomiske betydning.

Artikel 3

1. Priserne på Fællesskabets marked bestemmes under hensyntagen til de gunstigste eksportpriser.

2. Priserne på verdensmarkedet bestemmes under hensyntagen til

a) de faktiske priser på de vigtigste importerende tredjelandsmarkeder;

b) producentpriser, der er konstateret i de vigtigste eksporterende tredjelande;

c) tilbudspriserne franco Fællesskabets grænse.

Artikel 4

Restitutionen kan differentieres efter varernes bestemmelsesområde, når situationen på verdensmarkedet eller bestemte markeders særlige behov kræver det.

Artikel 5

Fortegnelsen over varer, for hvilke der ydes en eksportrestitution, samt restitutionens størrelse fastsættes mindst en gang hver tredje måned.

Artikel 6

Der ydes ikke restitution for de varer med oprindelse i Fællesskabet, der direkte fra fangstpladserne landes i havne uden for Fællesskabets toldområde.

Artikel 7

1. Restitutionen betales, når det bevises, at varerne:

— er udført fra Fællesskabet, og

— har oprindelse i Fællesskabet.

2. Ved anvendelse af artikel 4 betales restitutionen på de i stk. 1 fastsatte betingelser, når det bevises, at varen har nået det bestemmelsesområde, for hvilket restitutionen er fastsat.

Undtagelser fra denne regel kan dog ske i henhold til den i stk. 3 fastsatte fremgangsmåde, såfremt der fastsættes betingelser, der giver tilsvarende garantier.

3. Supplerende regler kan fastsættes efter den i artikel 32 i forordning (EØF) nr. 100/76 omhandlede fremgangsmåde.

Artikel 8

1. Rådets forordning (EØF) nr. 165/71 af 26. januar 1971 om fastsættelse af almindelige regler for ydelse af eksportrestitutioner for fiskerivarer og kriterierne for fastsættelse af disses størrelse [1] ophæves.

2. Henvisninger til den i henhold til stk. 1 ophævede forordning skal betragtes som henvisninger til denne forordning.

Artikel 9

Denne forordning træder i kraft den 1. februar 1976.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 19. januar 1976.

På Rådets vegne

J. HAMILIUS

Formand

[1] EFT nr. L 23 af 29. 1. 1971, s. 1.